

Sense màscares

Quan un govern es constitueix per donar compliment a promeses i pactes electorals d'aquest nivell, com un simple intercanvi de cromos, no hi té cabuda l'esdevenidor del país

ACTUALITZADA EL 13/01/2016 23:30

L'actualitat política d'aquest inici d'any sembla marcada per l'encreuament d'estripades entre Rosa Ferrer i els Liberals d'un costat i els Demòcrates per l'altre. Gairebé no hi ha hagut dia que no hagi deixat el seu lot de retrets, atacs, amenaces, afirmacions i desmentiments. Com a espectador he de dir que tot plegat és un espectacle ben trist, però com a ciutadà encara m'indigna més veure com els que, en teoria, són gestors dels afers públics hi dediquen el seu temps en lloc d'ocupar-se de resoldre els problemes reals i nombrosos que té el país.

Però vull anar una mica més enllà sense entrar a valorar si algú té o no té la raó en tot aquest afer. Perquè si hi ha una cosa "bona" en aquest pessim circ, és que finalment ha ofert a tota la ciutadania un albir en el joc polític que alguns han estat practicant, sense màscares. Ha quedat documentat, per les dues parts, que va existir un pacte entre el cap de Govern i la cònsol de la capital d'aleshores per repartir-se el poder i les cadires, tant al nivell de l'executiu com del Comú.

Aquest pacte estava supeditat a alguna política especial o alguna proposta programàtica que intentés solucionar problemes majors dels soferts ciutadans? No. Era el repartiment del poder pel poder, la perpetuació en els càrrecs públics i l'aliança electoral al més baix nivell.

On queda l'interès general en tot plegat? En no-res, no importa ni s'espera que importi. Rosa Ferrer va ser candidata a les eleccions generals per DA i va deixar el consolat no per vocació de servei públic, ni per intentar impulsar millores legislatives al Consell General, sinó perquè ho va pactar amb el cap de Govern per tenir una cadira de ministra. És clar que ella volia la de Presidència i al final va ser la de Salut, però tampoc li va importar gaire, tot s'hi val, o no? No és que tingués una especial vocació en la Salut, sinó que és la que li va tocar, a contracor, és clar. I després ens estranyem que la reforma de la sanitat pública segueixi empantanegada, com moltes altres reformes que necessita, sense més dilacions, aquest país.

Al cap i a la fi, una cosa ens hauria de fer reflexionar, si tot plegat només és un joc de cadires musicals, quin interès a resoldre els problemes que tenen sobre la taula podem esperar que tinguin els que ocupen aquests càrrecs de tanta responsabilitat? La resposta és molt clara: sembla que ben poc. Quan un govern es constitueix per donar compliment a promeses i pactes electorals d'aquest nivell, com un simple intercanvi de cromos, no hi té cabuda l'esdevenidor del país del que tan sovint s'omplen la boca en discursos grandiloqüents que queden molt bé de cara a la galeria.

Aquest inici d'any les màscares han caigut i mai havia quedat tan clar com ara que en realitat el que mou i ha mogut Toni Martí, Rosa Ferrer i els que els segueixen no és el futur d'Andorra com a país i com a societat, sinó el seu i el dels seus. Vist això, en properes eleccions no cal que alguns es posin les mans al cap amb el creixement de l'abstenció, està molt clar el que s'està fent malament.